

Jeg mener, at denne Distinktion, som er saa stærkt fastholdt i Kolonialloven, ogsaa bør finde sit Udtryk i dette Lovforslags § 1, saaledes at hvor der tales om, at Kolonialraadene deltage i den lovgivende Myndighed, bør Udtrykket forandres derhen, at man taler om Kolonialraadenes Deltagelse i Udøvelsen af den lovgivende Myndighed. Det er naturligvis ikke noget stort Punkt, men det er stærkt fastholdt i Kolonialloven, og man bør følge det som det korrekte. Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Johannsen: Det, som har foranlediget mig til at begære Ordet i denne Sag, staar ikke i direkte Forbindelse med dette Lovforslag. Jeg vil hverken tale for eller imod det. Det er nærmest noget, der angaar en enkelt Gren af Administrationen. Det, jeg vil omtale, angaar de vestindiske Soldater. Vi vide alle sammen, at de, der blive sendte til Vestindien som Soldater, ere Folk, der have aftjent deres Børnepligt her i Danmark. Det er ikke tvunget, men frivillig, naar de gaa derhen. De saa, saa vidt jeg ved, en 60 Kroner i Haandpenge. Om der saa ellers Loves dem noget, har jeg ingen Mening om. Naar de saa komme over til Verne, blive de fordelte mellem St. Thomas og St. Croix. Men nu er det Tilfældet, at der fra St. Croix finder en Mængde Desertioner Sted; derimod ikke fra St. Thomas. Der maa altsaa være en Forskel. Det maa være bedre at være Soldat paa St. Thomas end paa St. Croix. Jeg mener derfor, det er rigtigst, at det bliver undersøgt, hvad Grunden kan være til, at der fra St. Croix finder saa mange Desertioner Sted. Det sker nemlig, at 3—4 eller maasse flere Soldater blive enige om at ville søge Vejledning til at komme over til Amerika. De saa saa nede ved Stranden sat i en Baad, som de mene skal føre dem derover, men de naa næsten aldrig længere end til Portorico. Der modtages de saa af de spanske Myndigheder, som igen sende dem tilbage, og saa blive disse utilfredse, og man kan vel ogsaa sige ulykkelige Mennesker naturligvis underkastede Straf, baade fordi de have taget Baaden, og fordi de ere deserterede. Grunden til, at dette Forhold finder Sted, er for mig bleven opgivet saaledes — eller i alt Fald skal det være en af Grundene — at Soldaterne paa St. Croix have mere Exercits, end der egentlig er nødvendig for dem. Man maa jo huske paa, at naar de have aftjent deres Børnepligt her, ere de fuldstændig øvede Folk, og

det, som de der skulle udrette, er vel nærmest at være noget lignende som et militært Politikorps, saa at de ikke behøve at lære mere, end de allerede have lært her, altsaa ikke behøve at anvende saa megen Tid paa Exercits, som vistnok i dette varme Klima kan være en meget besværlig Øvelse. Der maa som sagt være en eller anden Grund, der kan godt være andre Grunde dertil. Om det skal være Raserierne, som der er noget i Vejen med, eller hvad man nu ellers kan mene, har jeg ingen Mening om, men at der er noget i Vejen, er tydeligt nok, da det er Folk af samme Slags, som komme til begge Der, og der fra den ene De ikke finder nogen Desertion Sted, men derimod fra den anden. Man maa absolut gøre noget for, at Dopholdet kan blive lidt behageligere for dem. Man kunde i Tighed med, hvad der sker her til Lands, oprette et Soldaterhjem, hvor der kunde henlægges passende Læsning. Der maatte naturligvis ikke være nogen Udskænkning af den daarlige Rom — derimod kunde der godt være andre Ting, som Soldaterne kunde nyde uden Skade for deres Helbred. — Saa var der en Ting til, jeg kunde ønske at omtale, og det er, at disse Soldater ere meget udsatte for at saa den gule Feber. Jeg mener derfor, at naar disse unge Mennesker komme derover, ukyndige si, hvorledes de skulle forholde sig i Klimaet derovre for saa godt som muligt at undgaa denne farlige Sygdom, saa burde de af Lægerne undervises i, hvorledes de med Forsigtighed muligvis kunde undgaa at saa den gule Feber, og det burde ogsaa tillades dem i Henseende til disse Forsigtighedsregler at være sig ad som den civile Befolkning. Man ved jo, at den gule Feber let indfinder sig, naar Folk pludselig ere bleve afstølede, hvad der især sker, naar de ere ude i stærk Regn eller om Natten i stærk Taage. Naar Personer af den civile Befolkning ere ude, og det begynder at regne, søge de hurtigt mulig at komme i Bø. Ere de f. Eks. til Hest, staa de af Hesten og krybe ind under den for at beskytte sig saa meget som muligt mod Regnen, dersom Hesten vil tillade det. Jeg ved ikke, om Militæret saadan har Lov til at krybe i Stjul for en Regnbyge, men jeg mener, at det burde tillades ogsaa dem, naar de derved kunne undgaa denne Feber. — Det er kun disse to Ting, jeg har ønsket at fremdrage her, for at der ad administrativt Vej mulig kunde raades noget Bød derpaa.

Finansministeren (Estrup): Jeg er ikke i Stand til at besvare Spørgsmaale